

ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ

Ὁ κύριος Ἀμβρόσιος Καταχανᾶς ἤμποροῦσε νὰ χρησιμεύσῃ ἀξιό-
 λογα ὡς τὸ μονέλλο τῶν συμβολαιογράφων. Ἐνόμιζες πῶς ἦ
 θεία Πρόνοια τὸν εἶχε φορμάρει ἐπίτηδες, εἰς ἰδιαίτερον καλοῦπι,
 διὰ τὸ σοβαρὸν αὐτὸ ἐπάγγελμα. Χονδρός, ὀλοστρόγγυλος, σφη-
 νωμένος ὡς τεράστιος ὀγκόλιθος ἐπὶ

τῆς συμβολαιογραφικῆς του πολυ-
 θρόνας, αὐστηρὸς εἰς τὰ ἤθη, ὀλι-
 γόλογος, σεβάσμιος ἀπὸ τὸ ὑπερεκχει-
 λίζον πάχος του, μὲ ἔκφρασιν καὶ
 βάρος δέκα τοῦλάχιστον καλοθρεμμέ-
 νων δεσποτάδων, ἀκριβῆς καὶ ἐπιμε-
 λῆς, ἦτο τὸ καμάρι τῶν πελατῶν
 του, τὸ καύχημα καὶ ἡ λατρεία τῆς
 συζύγου του. Ὅλοι τὸν περιέβαλλον
 μὲ ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην. Καὶ βέβαια
 βαρὺς καὶ δυσκίνητος ὡς ἦτο, ὡσάν
 ἀσθμαίνων ὀδοστρωτήρ, δὲν ὑπῆρχε
 φόβος ἐτι ὁ λαμπρὸς αὐτὸς χονδρᾶν-
 θρωπος ἤθελε ποτὲ παρεκκλίνει τῆς
 εὐθείας.

Λὲς καὶ δὲν ἐβάδιζε, ἀλλ' ἐκυ-
 λούσε σὰν σφαῖρα καουτσούκ.

Ἐνα σύννεφο μόνον ἐθόλωνε αὐτὴν τὴν μακαρίαν ὀλβιότητά του :
 ἦτο πολὺ, πάρα πολὺ παχύς !

Βέβαια ἡ παχυσαρκία στέκει εἰς ἓνα συμβολαιογράφον. Τί τάχα ;
 Μήπως ἦτο λυρικός ποιητῆς ἢ κανένας κλητῆρας δικαστικὸς διὰ
 νὰ ἦναι ἰσχνὸς καὶ βεργολύγιστος ; Μά, ὄχι πάλιν ἔτσι, βρὲ ἀδελφέ !
 Ὁ Καταχανᾶς ἦτο τρομερὸς. Ἐνόμιζες πῶς ἐσηματίεζε μίαν βόμ-
 βαν τῶν ἑκατὸν λιτρῶν. Ὅταν ἐπερπατοῦσε μὲ μικρὰ βηματάκια,
 σοῦ ἐφαίνετο πῶς δὲν ἐβάδιζε, ἀλλὰ πῶς ἐκυλούσε, σὰν μία μεγάλη
 ἐλαστικὴ σφαῖρα ἀπὸ καουτσούκ. Τὰ μάγουλά του, ἀπὸ τὸ διπλὸ
 καὶ τριδιπλὸ πάχος, τοῦ εἶχαν σκεπάσει τὰ μάτια. Ἐὰν τὸν ἤγγιζες

πουθενά, τὸ δάκτυλό σου θὰ ἐβυθίζετο ὡς εἰς ἀσκὸν ἀπὸ τουλουμοτύρι. Ἡ κοιλιὰ του ἔκαμνε δῖπλες σὰν τσουβάλι ἀπὸ καναβάτσο. Καὶ τὸ ἀπελπιστικώτερον ἦτον, ὅχι πῶς νὰ καθήσῃ εἰς μίαν πολυθρόναν, ἀλλὰ πῶς νὰ κατορθώσῃ ἔπειτα νὰ ξεσφηνωθῇ καὶ νὰ ἔβγῃ ἀπὸ αὐτήν. Ἐχρειάζετο, ἔλεγες, βαροῦλκον καὶ τροχαλίας διὰ νὰ μετακινήσῃ τὸν ὄγκον ἐκεῖνον.

Τὰ μαρτύριά του ἦσαν ἀπερίγραπτα. Τοῦ ἔλειπαν πολλοὶ εὐχαριστήσεις τῆς ζωῆς. Ἄν ἔπινε λίγο νερὸ δροσερό, ἴδρωνε σὰν κανάτι αἰγινίτικο. Ἄν ἔτρωγε δύο βοῦκες περισσότερο, ἐπήγαινε νὰ σκάσῃ σὰν ἀερόστατο ποῦ τὸ παραφούσκωσαν. Ἄν ἔκανε τρία βήματα, ξεφυσσοῦσε σὰν ἀτμολέβης. Μπρέ! γιὰ ὄνομα τῆς Παναγίας! τί ὀργή ἦταν αὐτή! Ἄμ' ὁ ὕπνος του; πῶς νὰ γύρῃ; πῶς νὰ ξεπλωθῇ; πῶς νὰ μετακινήθῃ ἀπὸ τὸ ἓνα πλευρὸ στὸ ἄλλο; Ἐπρεπε νὰ τὸν στυλώσουν γύρω σὲ μαξιλάρες πουπουλένιες χάριν τῆς ἰσορροπίας. Καὶ μόνον αὐτά; Ἄμ' ὁ ῥάπτῃς του ποῦ δὲν εὗρισκε πλέον ὕφασμα πλατὺ διὰ νὰ τοῦ κάμῃ ῥούχα; Ἡ ποῦ ὁ παπουτσής του ἔτραβοῦσε τὰ μαλλιά του, ὁ κακομοίρης, γιὰτι ποῦ νὰ βρῇ καλαπόδι στὸ πόδι του, ἓνα πόδι σὰν ἐλέφαντος;

* * *

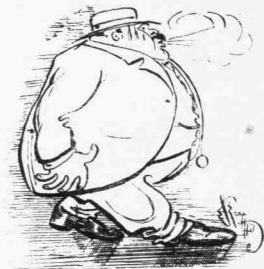
Ἡ κοῦμένη ἢ συμβολαιογραφίνα ἢ γυναίκα του, ἐπήγαινε νὰ σβύσῃ ἀπὸ τὸν καῦμό της. Ὅσφ ἔστρωγγύλευε ἐκεῖνος, τόσφ ἔλυνωνεν αὐτή. Ὅχι μόνον ποῦ τὸν εἶχε ὑπανδρευθῆ ἀπὸ ἔρωτα καὶ ὁ Ἔρωσ δὲν ἤμποροῦσε βέβαια νὰ ἀνθέξῃ φασκιωμένος μέσα σ' τὰ τετράδιπλα ἐκεῖνα ξύγγια! ἀλλὰ διότι καὶ ἡ φιληνάδες της σὰν νὰ ἄρχισαν τώρα-τώρα μὲ κᾶτι φαρμακεροὺς ὑπαινιγμούς καὶ μισόλογα καὶ ἀλληλοκουττάγματα νὰ τῆς πληγώνουν τὴν συζυγικὴν της φιλοτιμίαν.

— Ἀλήθεια, κυρὰ Ἀμπρουζίνα, πῶς οἱ ἀμαξάδες γυρεύουν διπλὸ ἀγῶγι γιὰ τὸν σιόρ-Ἀμπρουζή; τῆς εἶπε τῆς προάλλαις μιὰ κουτοπόνηρη γειτόνισσα, τῆς ὁποίας ὁ ἄντρας ἦταν ξερακιανὸς σὰν φουρνόξυλο.

— Ἄ! μπᾶ! παρατήρησεν μία ἄλλη ἀπὸ τὸ ἀντικρυνὸ παράθυρο. Οἱ ἀμαξάδες δὲν ἔχουν τέτοιο δικαίωμα. Τὸ πολὺ-πολύ, ἂν βουλιάζῃ τ' ἀμάξι ἀπὸ τὸ βάρος, νὰ ζητήσουν ἀποζημίωσι....

— Ἐγὼ ἄκουσα, ἐπρόσθεσε μία τρίτη πάρα κάτω, πῶς οἱ ἄνδρες ποῦνε σὰν βουτσιὰ, μονάχα στὸ σιδηρόδρομο πληρώνουν διπλὸ ναῦλο. Πάνε, λέει, μὲ τὸ ζῦγι....

— Καλέ, τὸ καλλίτερο εἶνε, κυρὰ Ἀμπρουζίνα, νὰ τὸν κουβαλάτε μὲ δικό σας καροτσάκι....

Ἐχρειάζετο βαροῦλκον διὰ νὰ μετακινήθῃ ὁ ὄγκος ἐκεῖνος....

Ἡ κυρία Καταχανᾶ ἐφρένιασε ἀπὸ τὸ θυμὸ τῆς.

Τὸ βράδυ, ὅταν ἦλθε ὁ ἄνδρας τῆς, τὸν ἔβαλε ἔμπρός :

— Τί κατάστασις εἶνε αὐτή ! Γιατί δὲν πηγαίνει στὸ γιατρό, νὰ κυτταχθῆ, νὰ τοῦ κάμῃ μιὰ κούρα, νὰ σταματήσῃ αὐτὸ τὸ κακὸ ; Ἀφήνω πλιά ποῦ ἂν πέσῃ καμμιά ὥρα στὸ δρόμο, θὰ μείνῃ ἐκεῖ κόκκαλο πῶς νὰ ξανασηκωθῆ ; Μὰ εἶνε καὶ ντροπὴ ἀπὸ τὸν κόσμον ! Ἄρχισαν νὰ τὸν κοροϊδεύουν καὶ αὐτοὶ οἱ φίλοι του. Μὲ τέτοιο ἀστεῖο πάχος, ἀδελφέ !

Ἐκεῖνος τὴν ἤκουε μὲ ἓνα χαμόγελο γεμᾶτο ἀπὸ καλοκάγαθίαν. Ἐπροσπάθησε νὰ δικαιολογηθῆ. Πῶς νὰ ὑποβληθῆ εἰς θεραπείαν, ποῦ τοῦ ἀπαγορεύει τόσα ὥραϊα πράγματα : τῆς μακαρονάδες, τὸ ἀτζέμι πιλάφι, τῆς πατάτες, τῆς γουρουνίσαις μπριτσόλες, τὸ κανταΐφι, ποῦ δι' ὅλα αὐτὰ ἐτρελαίνεται ; Ἐπειτα νὰ μὴ πίνῃ διόλου νερό ! νὰ κάμῃ περιπάτους δι' ἐφιδρώσεις καὶ τέτοια ἄλλα μαρτύρια !

Ἐκεῖνη τὸν ἔπιασε μὲ τὸ καλὸ, μὲ χάρδια καὶ γλυκόλογα :

— Ἐλα, καϋμένη Ἀμπρουζῆ. Κάμε τὴν ἀπόφασιν, χρυσὸ μου ! Δοκίμασε νὰ ἰδῆς, πῶς θὰ φρεσκαρισθῆς, θὰ ξανανοιώσῃς, θὰ τρελαίνονται ἡ γυναῖκες μαζί σου !

* * *

Ἡ γυναῖκα του τὸν ἔστρωσε ἔμπρός νὰ πάῃ στὸ γιατρό . . .

Ἐσυμβούλευαν νὰ κυτταχθῆ πλέον καὶ νὰ προλάβῃ κάθε κίνδυνον !

Ἦρχισε λοιπὸν δίαιταν αὐστηράν. Πᾶνε καὶ τὰ πιλάφια, πᾶνε καὶ τὰ καταΐφια ! Σχεδὸν δὲν ἔτρωγε τίποτε. Νερό, ἔπινε τόσο λίγο, ποῦ λές καὶ τὸ ἔβαζε, λές, μὲ τὸ σταγονόμετρο. Πρωτὴ καὶ βράδην εἰς κίνησιν, εἰς ἐφιδρώσεις. Περίπατος, γυμναστική, σωμασκίαι, ὅλα εἰς ἐνέργειαν. Ἐκαμνε δύο καὶ τρεῖς φορές τὸν γύρον τῆς πόλεως !

Κατ' ἀρχὰς ἡ κούρα ἐπήγαινε περίφημα. Ὁ ἐπίφοβος ἐχθρὸς — τὸ λίπος ἄρχισε νὰ ἐξατμίζεται. Τὸ πάχος κατετροπώνετο. Τὰ μάγουλά του ξεφούσκωναν. Τὰ μάτια του ξεπρόβαλαν ἐκφραστικά, ποῦ εἶχαν βαθουλῶσει μέσα στὸ πάχος. Τὰ τρία πηγούνια του ἔφυγαν καὶ ἔμεινε μόνον τὸ ἓνα εἰς τὴν φυσικὴν του θέσιν. Ἡ δίπλες τῆς κοιλιᾶς του ἐτραβήχθησαν. Νέαι γραμμαὶ, νέα χρώματα, νέα ἔκφρασις ἤρχιζε νὰ ἐξωραϊζῆ τὴν τέως πανσεληνοειδῆ μορφήν του.

Μπρέ! Τί θαῦμα ἀνέλπιστον εἶνε τοῦτο! Ἡ γυναῖκα του δλονέν ἐσταυροκοπεῖτο:

— Φτοῦ! νά μῆ βασκαθῆς, πουλάκι μου! Τί ἐμμορφιές, τί χάρες εἶνε αὐτές!

Τό περίεργον εἶνε ὅτι μαζί μέ τήν σωματικῆν του μεταμόρφωσιν, ἤρχισε ν' ἀλλάξῃ καί τὸ ἠθικόν του, ὁ χαρακτήρ του, ἡ ψυχικὴ του διάθεσις. Παλαιαὶ νεανικαὶ ὀρμαὶ καὶ φιλοδοξίαι ἀφυπνίζοντο τώρα μέσα του. Ἐβάδιζεν ἐλευθέρως, μέ εὐστροφίαν, μέ εὐλυγισίαν. Οἱ φίλοι, ποῦ τόν ἐβλεπαν, τόν ἐθαύμαζαν, τόν συνεχαίροντο. Καί αὐτός ἐκαμάρωνεν. Ἦρχισε νά αἰσθάνεται μίαν κάποιαν ἀσυνήθη εὐτυχίαν καί ὑπερηφάνειαν. Ὁ ἕως χθές μετριόφρων καί σοβαρὸς κοίλαρᾶς περιεπάτει τώρα μέ κάποιον στόμφον, μέ τήν ἔπαιρσιν τοῦ συμβολαιογραφικοῦ του ὕψους. Τώρα ἐννοοῦσε τί ἤξιζε. Ἡ ἰδέα δὲ ὅτι ἠμπορεῖ καί ἔπρεπε νά τοῦ δώσουν μεθαύριον καί τόν Σταυρόν τοῦ Σωτήρος, τοῦ ἐφαίνετο πολὺ φυσικῆ.

Ἡ μεταμόρφωσις ἐγένετο τόσον ἀπὸτομος, ὥστε μετὰ δύο μῆνας ἤρχισε νά ἀνησυχῇ. Ἐβλεπε ὅτι ἀδυνατίεζε βραγδαίως. Ἄλλ' ἐκτός τούτου καί τὸ ἠθικόν του εἶχεν ἀλλάξει ἐντελῶς. Ἀνεκάλυψε εἰς τὸν ἑαυτὸν του ἔνστικτα καί ὀρέξεις ποῦ δὲν εἶχε πρὶν. Ἀηδίασε τῆς πατάτης καί ἐνοστιμεύετο τὸ ψάρι καί τοὺς ἀστακούς. Παρήτησε τὸ κρασί καί ἤρχισε τὴν μύραν. Ἐκυνηγοῦσε καί τὰ ξυνά... Αἱ ἔξεις του ἤλλαξαν. Ἐπῆγαινε, ἤρχετο, ἀνέβαινε, κατέβαινε δὲν εἶχε ἡσυχίαν. Ἡ συμβολαιογραφικὴ του πολυθρόνα τὸν ἐστενοχωροῦσε. Ἐζήτηι νέας ἐντυπώσεις, νέας συγκινήσεις, νέας ἀπολαύσεις ἄλλας. Πρὶν ἦτο μειλίχιος, πρᾶος, ὑπομονητικὸς, σιωπηλός, σοβαρός. Τώρα ἐγίνεν εὐερέθιστος, νευρικός, ἀεικίνητος, εὐέξαπτος. Ἡ γυναῖκα του τὸν ἐκύτταζε κάθε φοράν μέ ἐκπληξιν. Δὲν τόν ἀνεγνώριζε πλέον.

— Σὲ καλό σου, ἀνδρούλη μου! Ἐγινες ἄλλος ἄνθρωπος τώρα!

Ἄλλὰ καί ὁ ἴδιος δὲν ἀνεγνώριζε τὸν ἑαυτὸν του.

Παρηκολούθει μέ αὐταρέσκειαν τὴν μεταμόρφωσίν του...

Τὴν βάθει κάτω καί τῆς μετράει παρά μίαν τεσσαράκοντα.

Και ἐξηκολούθει νὰ ἀδυνατίζῃ ὀλονέν. Ἀπὸ νεροκολοκύθα ποῦ ἦταν, εἶχε καταστήσει σάν τὸν τσίρο. Ἐκτός τούτου μία ὄψιμος νεότης ἤρχισε νὰ ἀναβλαστάνῃ. Τοῦ ἤρσαν τὰ λουσα καὶ ἡ κοκκεταρίες. Ἐφοροῦσε ἀνοικτοὺς λαιμοδέτες καὶ πανταλόνια κολλάν. Ἐνοστιμύετο τὲς μυρωδιές. Ἐτρίβετο μὲ κολώνιες καὶ βιολέττα. Ἐφόρσε καὶ γάντια. Πρὶν δὲν ἐκάπνιζε. Τώρα ἤθελε ποῦρα τῆς Ἀθάνας. Ἐστέκετο ὄρες ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην καὶ ἐθαύμαζε, ὡς Νάρκισσος, τὰ ἀναγεννηθέντα κάλλη του. Ἐγλυκοκῦτταζε τώρα καὶ τῆς ὠμορφες μοδιστρούλες. Καμμιά φορά, τῆς ἔπαιρνε καὶ ἀπὸ πίσω. Ὅταν δὲ ἡ γυναῖκα του, εἰς τὸ φλέγον τοῦτο ζήτημα, ἐτόλμησε μίαν ἡμέραν νὰ τοῦ ὑπενθυμίση τοὺς ὄρκους τῆς συζυγικῆς πίστεως, αὐτὸς δὲν ἔχασε καιρόν· ἤρπασεν ἓνα ξύλο τῆς σκούπας, τὴν ἔβαλε κάτω καὶ τῆς ἐμέτρησε ἔς τὰ πλευρὰ παρὰ μίαν

Ἐπῆρε ὅλας τὰς παρακαταθήκας καὶ τῶβλε στα πόδια.

* *

Νὰ μὴ τὰ πολυλογούμε τέλος πάντων: ἡ μεταμόρφωσις ἐπῆλθε τόσον τελεία, ὥστε ὁ καλὸς σου συμβολαιογράφος, ὁ ὁποῖος πρὶν δὲν ξεκολλοῦσε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του, ἓνα πρωτὶ ἐπῆρε ὅλας τὰς παρακαταθήκας τῶν πελατῶν του καὶ τῶβαλε στα πόδια. Ἐγινεν ἄφαντος.

Τότε μόλις ἡ γυναῖκα του καὶ οἱ ἐμπιστοὶ πελάται καὶ φίλοι ἐκτάλαβαν ὅτι ὁ ἄνθρωπος, μαζί μὲ τὸ σῶμα, εἶχεν ἀλλάξει: καὶ τὴν ψυχὴν. Τρεχάτε τώρα νὰ τὸν πιάσετε!...

[Μίμησις]

ΣΑΤΑΝΑΣ

ΛΑΪΚΗ ΣΟΦΙΑ

[Ἐκ τῆς Μαχαβαράτας]

ἌΝ ἦνε τὰ χωράφια σου γεμάτα ἀπ' ἀφιόνι,
ἓνας βορηᾶς ἢ μιὰ βοροχὴ εὐθὺς σοῦ τὰ σαρώνει.

Ἄν σιέκουν τὰ καράβια σου σειρὰ εἰς τὸ λιμάνι,
μιὰ τοικνημία δυνατὴ κομμᾶτια σοῦ τὰ κάνει.

Ἄν κούβης τὸ πολύτιμο χρυσάφι ἔς τὸ σακκοῦλι,
μιὰ νύκτια θὰ τὸ κλέβουνε οἱ πορηροὶ σου δοῦλοι.

Μὰ τὸν ὠραῖο θησαυρό, ποῦ ἡ κεφαλὴ σου φέρνει,
αὐτὸν καμμιά δύναμις ποτὲ δὲν σοῦ τὸν παίρνει.